

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΜΕΡΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΕΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΜΕΤΟΧΙΟΥ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ

Τ.Θ. 42036, 6530 ΛΑΡΝΑΚΑ - ΚΥΠΡΟΣ

ΤΗΛ: 99607871 - ΦΑΞ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 151, ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2015

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΖΑΦΕΙΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ ΑΤΑ - ΛΑΡΝΑΚΑ

Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ, διάνοιξον τά ὦτα καί τούς ὀφθαλμούς τῆς καρδίας μου, τοῦ ἀκοῦσαί με τά λόγια Σου καί συνιέναι καί ποιῆσαι τό θέλημά Σου, ὅτι πάροικός εἰμι ἐν τῇ γῇ. Μή ἀποκρύψης ἀπ' ἐμοῦ τάς ἐντολάς Σου, ἀλλά ἀποκάλυψον τούς ὀφθαλμούς μου καί κατανοήσω τά θαυμάσια ἐκ τοῦ Νόμου Σου. Ἐπί σοί γάρ ἐλπίζω ὁ Θεός μου, ἵνα Σύ μου φωτίσης τήν διάνοιαν· ὅτι εὐλογητός εἶ εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν» ❖

Κύριε καί Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα ἀργίας, περιεργίας, φιλαρχίας, καί ἀργολογίας μή μοι δῶς. Πνεῦμα δέ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς καί ἀγάπης χάρισαί μοι τῷ σῶ δούλῳ.

Ναί, Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὄραῖν τά ἐμά πταίσματα, καί μή κατακρίνειν τόν ἀδελφόν μου, ὅτι εὐλογητός εἶ εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν» ❖

ΧΑΡΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Τοῦ Οἴκ. Ἀνδρέα Γκατζέλη

Τό μέσον τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἡ μητέρα μας Ἐκκλησία ὑψώνει τόν Τιμιο Σταυρό τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιά νά μᾶς ἐνισχύσει καί νά μᾶς ἐμπνέυσει στήν πορεία μας πρός τόν Γολγοθᾶ καί τήν Ἀνάσταση. Μέ αὐτό τόν τρόπο φανερώνει τήν ἀγάπη της καί τό ἐνδοαφέρον της γιά ἐμᾶς τά παιδιά της. Κι ἐμεῖς στή θέα τοῦ Τιμίου Σταυροῦ πλημμυρίζουμε χαρά καί εὐφροσύνη ἄλλης ποιότητας καί ἄλλης τάξεως «ὧν οὐκ ἄξιος ὁ κόσμος».

Διότι ὁ Σταυρός ἔγινε τό θυσιαστήριο στό ὁποῖο θυσιάστηκε ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου. Εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης Του. Καί γι' αὐτό ἐμπνέει ἀγάπη ἀκόμη καί πρός τούς ἐχθρούς.

Γιά κάποιο δίκαιο καί καλό ἄνθρωπο μόλις καί μετά βίας βρίσκεται κάποιος νά θυσιαστεῖ, γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ὁ Χριστός ὅμως θυσιάστηκε γιά ἐμᾶς, πού εἴμαστε μεγάλοι ἁμαρτωλοί καί ἀνάξιοι παντελῶς τῆς ἀγάπης Του. Μέ τή θυσία Του αὐτή μεταμόρφωσε τό χειρότερο ἐκτελεστικό ὄργανο σέ αἰτία μεγάλης χαρᾶς καί εὐλογίας. Ἀπό τότε κάθε φορά πού βλέπουμε τό σύμβολο τοῦ Σταυροῦ βεβαιωνόμαστε γιά τήν ἀγάπη Του, Τόν ἐμπιστευόμαστε ἀνενδοίαστα καί σταυρικά Τοῦ

προσφέρουμε τήν καρδιά μας καί όλόκληρη τήν ὕπαρξή μας.

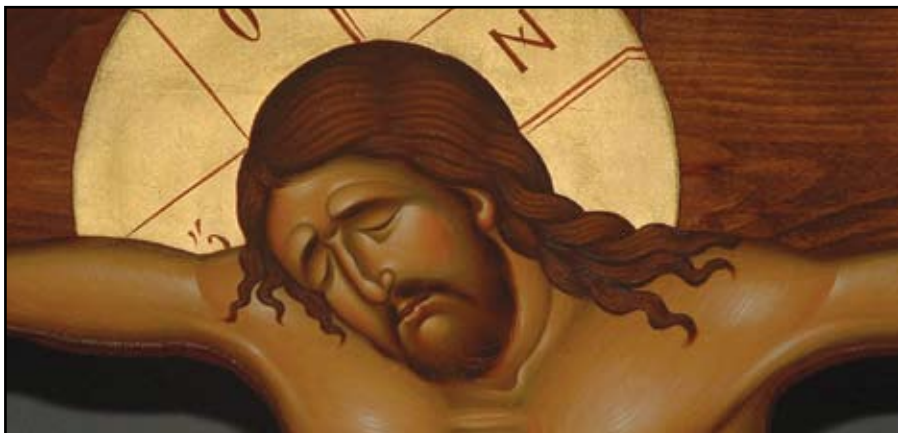
Ταυτόχρονα, ὁ Τίμιος Σταυρός μᾶς ἀποκαλύπτει τό φρόνημα καί τόν τρόπο σκέψης τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι μαθαίνουμε νά μὴν πεθαίνουμε τόν ἄλλο μέ τήν παρουσία μας ἀλλά νά πεθαίνουμε ἐμεῖς γιά τήν παρουσία του. Μαθαίνουμε ὅτι, ἀφοῦ στόν κόσμο αὐτό ἡ Ἀγάπη εἶναι σταυρωμένη, κι ἐμεῖς μέ τόν σταυρό τῆς αὐτοθυσίας μόνο μπορούμε νά ἐκφράσουμε ἀληθινά τήν ἀγάπη. Μαθαίνουμε ὅτι χριστιανικά δέν μπορεῖ κανεῖς νά ζήσει, χριστιανικά μπορεῖ κανεῖς νά πεθαίνει, χίλιους θανάτους κάθε ὥρα.

Βέβαια, τό μυστήριο τοῦ Σταυροῦ ἐνεργοῦσε καί φανερωνόταν σέ ὅλη τήν πορεία τοῦ Κυρίου μας στή γῆ. Ἀπό τή γέννησή Του μέσα στό σπήλαιο, τή φυγή Του στήν Αἴγυπτο καί τήν ἀπόρριψή Του ἀπό τούς δικούς Του, μέχρι τόν Μυστικό Δεῖπνο, τήν προδοσία τοῦ Ἰούδα καί τήν ἄρνηση τοῦ πρωτοκορυφαίου Πέτρου. Σέ ὅλες αὐτές τίς προκλήσεις τό μέγα ἐρώτημα τοῦ ἐχθροῦ πρὸς τόν Χριστό ἦταν: «Δές τί σοῦ κάνουν, ἀγαπᾶς τούς ἀνθρώπους; Πόσο πολύ τούς ἀγαπᾶς;»

Ἡ ἀπάντηση τοῦ Ἰησοῦ δόθηκε τελεσίδικα στόν Σταυρό. Ἡ εἰς τέλος ἀγάπη Του ἐκφράστηκε μέ τή θυσία Του στόν Γολγοθᾶ. Ἄρα τό διαχρονικό καί πανανθρώπινο ἐρώτημα «μ' ἀγαπᾶς;» μιά καί μοναδική ἀπάντηση ἔχει: τόν Σταυρό. Καί ἡ ποιμαντική διακονία τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχει σάν στόχο νά φανερώσει τή σταυρική ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ἀλλά καί νά ἐμπνεύσει τούς ἀνθρώπους σέ ἀνταπόκριση σταυρικῆς καί ἀσκητικῆς ἀγάπης.

“Όπως ό Χριστός πέθανε γιά τούς έχθρούς Του, έτσι και ό άληθινός ακόλουθός Του αναγνωρίζεται από τήν άγάπη πού δείχνει σέ όλους και ιδιαίτερα στούς έχθρούς. Αυτή ή άγάπη άποτελεϊ και τό μοναδικό κριτήριο τής Άλήθειας. Μέ αυτό τό κριτήριο κρίνουμε τήν πνευματική μας πορεία. Άλλά και μέ αυτό τό κριτήριο έλέγχουμε τήν Έκκλησία, άν είναι ή άληθινή Έκκλησία του Χριστού. ❖

Κάποιος ρώτησε πάλι τόν άββᾶ Ποιμένα:
Δ- “Άν ένας άνθρωπος άμαρτήσσει και μετανοήσσει, τόν συγχωρεϊ ό Θεός;

Και ό γέροντας του άποκρίθηκε:

- “Ό Θεός έδωσε εντολή στούς άνθρωπους αυτό νά κάνουν. Δέν θά τό κάνει λοιπόν, πολύ περισσότερο, ό Ίδιος;

Γιατί πρόσταξε τόν Πέτρο νά συγχωρεϊ «έως έβδομηκοντάκις έπτά» (Ματθ. 18:22) όσους άμάρτησαν και μετανόησαν; ❖

Η ΠΟΡΨΗ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

Ντόρας Πολίτη

Αυτή ήταν τό μίασμα. Ούτε ό σαράφης πού έπαιρνε τίς χρυσές βέρες τών μεροκαματιάρηδων γιά δυό ένέσεις πενικιλίνης! Ούτε ή μεγαλοκυρία του άρχοντόσπιτου πού ξυλοφόρτωνε άλύπητα τήν παρακόρη της Περσεφόνη. Ούτε, βέβαια, τ' άφεντικό του άρχοντόσπιτου πού «σορομαδοϋσε» τήν Περσεφόνη, όταν κοιμόταν ή μεγαλοκυρία. Όχι αυτοί, ή Βασιλεία ήταν τό μίασμα. Γιατί, αυτή έπαιρνε αντίτιμο, όταν τήν «σορομαδοϋσαν» οι πελάτες στήν κάμαρα του Συνοικισμού στή Χρυσομαλλούσα. Ήταν τότε, στά χρόνια της λαϊκής γειτονιάς, τών άνθισμένων περιβολιών, αλλά και της χαμένης άθωότητας...

Πελατεία μεγάλη δέν είχε ή Βασιλεία. Ήταν κακομούτσουνη, τήν είχαν πάρει και τά χρόνια... Ή Βασιλεία, ποτέ δέν μάλωνε μέ τή γειτονιά, κι άς έφτυναν στό κατόπι της! Περνοϋσε μακριά από τά κατώφλια τών νοικοκυράδων μέ ψηλά κρατημένο τό κεφάλι. Σάν νά 'βλεπε μόνο τίς κορφές τών δέντρων. Πιό ψηλά δέν θά τολμοϋσε ν' άτενίσει...

Δέν έσμιγε τά βλέμματα τών άλλων ή Βασιλεία. Λές κι άν δέν έβλεπε, δέν θά τήν έβλεπαν κιόλας. Και μόνο σάν τύχαινε ζώφαλτσα ν' άνταμώνσεις τά μάτια της, σ' έπιανε ένα σύγκρυο άλλιιώτικο και δέν ήξερεις από ποϋ νά φύγεις.

Θυμᾶμαι ἐκεῖνα τὰ μάτια μέ τούς μελανιασμένους κύκλους ὀλόγυρα. Εἶχαν κάτι σάν ἱκεσία, σάν περαστική λάμψη ἀγνότητας. Κάτι σάν ἄφωνο πόνο δαρμένου σκυλιού. Κάτι σάν βουβό «κατηγορῶ», σάν γροθιά πού σ' ἔβρισκε στό στομάχι καί πονοῦσες μέχρι βαθιά στή... συνείδηση!

Ἴσως γι' αὐτό τήν ὑπερασπίστηκε σέ δίκη μιά φορά ὁ σπουδαῖος δικηγόρος Γεώργιος Βογιατζής. Γιά τό βουβό «κατηγορῶ» ἴσως. Γιά τόν πόνο τοῦ δαρμένου σκυλιού στά μάτια της... «Μέγας εἶσαι, κύριε, καί θαυμαστά τά ἔργα σου...».

Οἱ «παντοθεῖς» τῆς γειτονιάς, ἡ κυρά-Σοφία καί ἡ κυρά-Σταυρίτσα ἔλεγαν πώς ἡ Βασιλεία κάνει καί ψυχικά, πώς ἡ χήρα τοῦ μεθύστακα μέ τ' ὄρφανό τή Βαγγελούδα ζοῦσαν, γιατί ἡ πόρνη φρόντιζε. Καί πώς σάν πῆρε φωτιά ὁ παλιόπυργος τῆς φαμελίτισσας οἰκογένειας κι ἀπομείναν στό δρόμο, ἡ πόρνη πάλι ἔστειλε παπλώματα καί προικιά γιά τά κορίτσια καί θέλησε νά μήν μαθευτεῖ τό χερικό. Κι ἄλλα: πώς ἄφηνε νύχτα καντήλια χρυσά στήν Παναγιά τή Χρυσομαλλούσα, πώς ξεθάβαν μέ δικά της ἔξοδα ξεχασμένους παρακατιανούς, τούς ἔκανε καί κασάκια μέ τ' ὄνομά τους ἀπ' ἔξω. Ἔτσι λέγαν πώς ἦταν ἡ Βασιλεία, ἐκεῖνοι πού ξέραν. Ἐγώ μόνο ξέρω –τό θυμᾶμαι σάν ὄνειρο, σάν

παραμύθι τάχα– πώς πίσω από τό θολό τζάμι τής στενής της πόρτας μέ τό ξεθωριασμένο κουρτινάκι έβλεπα, όλα τά χρόνια τής παιδικής μου ζωής, ένα καντήλι πάντα άναμμένο. Κρεμόταν από τό χαμηλό ταβάνι, μπροστά σ' ένα καί μοναδικό εικόνισμα κάποιας θλιμμένης Παναγιάς.

Έκείνη τή Μεγάλη Παρασκευή στίς Ώρες, ή Βασιλεία τόλμησε τό παράτολμο. Έφερε στήν έκκλησιά ένα στεφάνι καμωμένο από ρόζ μαγιατικά τριαντάφυλλα καί μώβ βιολέτες κι ένα χαρτί γεμάτο σπιτικό μοσχολίβανο. Ήταν τά δώρα της γιά τόν Έσταυρωμένο. Μισοκρύφτηκε πίσω από τ' άνθισμένα φλάμπουρα τής έκκλησιάς κι έδωσε σ' έμας τά παιδιά τά φτωχά της δώρα. «Γιά τόν Έπιτάφιο –είπε– δώστε τα στόν έπίτροπο». Δέν χρειάστηκε, εκείνος είχε δεί. Αφηνιασμένος θαρρείς ό «εύσεβής» τουτός, άρπαξε τό στεφάνι τής Βασιλείας, τό πέταξε στό χώμα καί τό τσαλαπάτησε μέ λύσσα. Καί τό μοσχολίβανο τήν ίδια τύχη είχε. «Μήν σέ ξαναδω παλιοβρώμα κοντά στήν έκκλησιά, θά σου ξυρίσω τό κεφάλι...».

Τό ίδιο βράδυ, ό Έπιτάφιος άνέβαινε τή Χρυσομαλλούσης μέ τό πιστό ποίμνιο ν' ακολουθει: «Αί γενεαί πᾶσαι» ήταν εκεί, εκτός από τή Βασιλεία. Έκει, στό άνηφοράκι τής Αδαίου, κρυμμένη μέσ τό σκοτάδι, πεσμένη στά γόνατα ήταν ή πόρνη. Έκλαιγε, σερνόταν μέσ τή σκόνη, τά μαύρα μαλλιά της δεμένα μέσα στό πένθιμο μαντήλι. Παιδί έγώ καί κοίταξα. Δέν μέ γελοῦσαν τά μάτια μου, είδα κι άκουσα... Μά νά 'ταν ή Βασιλεία,

τούτη ή μαυροφορούσα ή μήν ήταν ή Μαγδαληνή;

Τό βράδυ στ' όνειρό μου, στό ξύπνιο μου, τί νά 'ταν άραγε, δέν τό ξεδιάλυνα ποτέ, σά νά μου φάνηκε πώς άπό τό κουβούκλιο του Έπιταφίου σηκώθηκε ένας όλοφώτεινος Χριστός μέ τό στεφάνι τής Βασιλείας όλόγυρα στό μέτωπο. Έκείνο πού ποδοπάτησε ό επίτροπος. Καί πώς πήγε κοντά στή γονατισμένη πόρνη.

Μόνος Έκείνος άπ' τό πλήθος. Μήπως καί στήν επίγεια ζωή του έτσι δέν έκανε; Μά πάλι παιδί ήμουν, ποιός παίρνει στά σοβαρά τά «νείρατα» τών παιδιών; Πολλά χρόνια μετά, έμαθα πώς ή Βασιλεία πέθανε μία Μεγάλη Πέμπτη.

Τήν κηδέψανε θέλοντας καί μή Μεγάλη Παρασκευή, μαζί μ' Έκείνον! ❖

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ

π. *Αλέξανδρου Σμέμαν*

Τιά τήν ὀρθόδοξη ἀντίληψη, τό σπίτι καί ἡ οἰκογένεια ἀποτελοῦν τήν πρώτη καί βασικότερη περιοχὴ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς ἢ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν στήν καθημερινή ζωή. Τό σπίτι, δηλαδή τό στυλ καί τό πνεῦμα τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς καί ὄχι τό σχολεῖο, ἀκόμα οὔτε καί ἡ Ἐκκλησία, εἶναι ἐκεῖνο πού σχηματίζει μέσα μας τή θεμελιακὴ ἀντίληψη γιά τόν κόσμον· πού μορφοποιεῖ στό ἔσωτερικό μας τό βασικό προσανατολισμό τόν ὁποῖο ἴσως γιά ἄρκετό διάστημα δέν τόν καταλαβαίνουμε, ἀλλά πού τελικά θά γίνει ἕνας ἀποφασιστικός παράγοντας.

Ὁ στάρετς Ζωσιμᾶς τοῦ Dostoyevsky στοὺς Ἀδελφούς Καραμαζώφ λέει: «ἐκεῖνος πού μπορεῖ νά ἔχει καλές ἀναμνήσεις ἀπό τήν παιδική του ἡλικία εἶναι σωσμένος γιά ὅλη του τή ζωή». Τό σημαντικό δέ εἶναι ὅτι κάνει αὐτὴ τήν παρατήρηση ὕστερα ἀπό τή θύμηση τῆς μητέρας του πού τόν εἶχε πάρει μαζί της στή Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων. Θυμᾶται τήν ὁμορφιά τῆς ἀκολουθίας, τή μοναδική μελωδία τοῦ κατανυκτικοῦ «κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου...». Ἡ ὑπέροχη προσπάθεια γιά θρησκευτικὴ ἀγωγή πού γίνεται σήμερα στά κατηχητικά σχολεῖα δέ σημαίνει καί πολλά πράγματα, ἂν δέν βασιζέται στή ζωὴ τῆς οἰκογένειας. ❖

ΑΠΑΡΧΗ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

π. Αντώνιου Παναγῆ

Εχεις ἀγάπη, καλοσύνη; Εἶσαι ἄγγελος καὶ ὅπου πᾶς ἢ σταθεῖς μεταφέρεις τὸν Παράδεισο. Ἔχεις πάθη, κακία; Ἔχεις μέσα σου τὸν διάβολο καὶ ὅπου πᾶς ἢ σταθεῖς, μεταφέρεις τὴν κόλαση.»

Αὐτοὶ οἱ ἀπλοὶ ἀλλὰ τόσο θαυμαστοὶ λόγοι τοῦ ἁγίου

Παισίου τοῦ Ἁγιορείτου, μᾶς ἀποκαλύπτουν ὅτι ἡ ἐμπειρία τοῦ παραδείσου ἢ τῆς κολάσεως στὴν παρούσα ζωὴ εἶναι πραγματικότητα καὶ ὄχι φαντασίωση. Ἡ στάση καὶ συμπεριφορὰ μας ἔναντι στὸν ἄλλο καθορίζει τὸ κριτήριό βιώσεως τοῦ Παραδείσου.

Παρασυρόμενοι ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι ἀπὸ τὴν προτεσταντικὴ Θεολογία, πού ἐπλασε τὸν μῦθο ὅτι καὶ ὁ παράδεισος καὶ ἡ κόλαση εἶναι κτιστές πραγματικότητες

μίας άλλης ζωής μέ καζάνια, ρομαντικούς άγγέλους καί κήπους, άπώλεσαμε τήν όρθόδοξη πορεία πολλών θεολόγων τής έκκλησίας μας καί υίοθετήσαμε τόν μύθο, πού πλάστηκε άπό τούς Φράγκους, ότι οί κολαζόμενοι δέν θά βλέπουν τόν Θεό. Οί θεολόγοι προτεστάντες, όπως γιά παράδειγμα ό Δάντης, έξέλαβαν τό πῦρ τής κολάσεως ως κτιστό. Ή όρθόδοξη παράδοση όμως μένει πιστή στή Γραφή. Οί κολασμένοι θά βλέπουν τόν Θεό ως «πῦρ καταναλίσκον» όπως ό πλούσιος τής παραβολής τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου. Οί προτεστάντες σχολαστικοί δέχθηκαν τήν κόλαση ως τιμωρία καί στέρηση τής λογικῆς ένοράσεως τής θείας ούσίας. Σύμφωνα μέ τήν Άγία Γραφή καί τούς Πατέρες, κόλαση είναι ή άποτυχία τοῦ άνθρώπου καί ή άρνησή του νά συνεργασθεῖ μέ τή Θεία Χάρη. Συνεπώς ό άνθρωπος αυτός άποτυγχάνει νά φθάσει ήδη άπό τήν παρούσα ζωή στή θέα τοῦ Θεοῦ (παράδεισος) καί βιώνει μετά θάνατο τό άποτέλεσμα πού ό ίδιος επέλεξε.

Ή κόλαση είναι βίωμα μοναξιᾶς, άποξένωσης καί άρνησης πού βγαίνει άπό σκληρές καί πετρωμένες καρδιές. Τό ότι μπορεί νά είναι κάποιος καλός άνθρωπος στήν παρούσα ζωή, αυτό δέν σημαίνει άποκλειστικά κάτι. Διότι μπορεί νά κυριαρχείται άπό τή φιλαυτία, τήν κοσμικότητα, νά είναι ήθικολόγος, νά τηρεῖ τίς έντολές χωρίς άγάπη, χωρίς θυσία καί νά καλύπτεται μέ τό πέπλο τοῦ έκκλησιαζόμενου, τοῦ «εὐσεβοῦς». Αυτός πλάθει ένα Χριστό στά μέτρα του μέ άποτέλεσμα νά άποπροσανατολίζεται άπό τό φῶς τοῦ Χριστοῦ καί νά μεταβάλλει τό φῶς σε σκοτάδι, μετατρέποντας τήν καρδιά του σε κόλαση.

Ὁ π. Κάλλιστος Ware παρομοιάζει τὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου μὲ ἓνα βιβλίο μὲ πολλές σελίδες. Ἡ παρούσα ζωὴ εἶναι ἡ εἰσαγωγὴ καὶ ὁ πρόλογος τοῦ βιβλίου. Ἐνῶ ἡ μέλλουσα ζωὴ εἶναι τὸ κυρίως θέμα τοῦ βιβλίου. Τὸ μυστήριον παραδείσου-κολάσεως βιώνεται καὶ στή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Στά μυστήρια πραγματοποιεῖται μέθεξι τοῦ πιστοῦ στή Χάρη. Στό μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἡ θεία κοινωνία γίνεται μέσα μας ἢ παράδεισος ἢ κόλαση, ἀνάλογα μὲ τὴν κατάστασή μας. Ἡ ζωὴ μας πρέπει νὰ εἶναι διαρκῆς προετοιμασία γιὰ τὴ μετοχὴ στόν «παράδεισο», δηλαδή στήν κοινωνία μὲ τὸ Ἄκτιστο (πρβλ. Ἰωάν. 17.3) Καὶ αὐτὸ ἀρχίζει ἤδη στόν κόσμον αὐτό. Γι' αὐτὸ λέγει ὁ ἅπ. Παῦλος: «Ἴδού νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδού νῦν ἡμέρα σωτηρίας» (Β' Κορ 6.2).

Κάθε στιγμή τῆς ζωῆς μας ἔχει σωτηριολογική σημασία. Ἡ κερδίζουμε τὴν αἰωνιότητα, τὴν αἰώνια κοινωνία μὲ τὸν Θεό, ἢ τὴ χάνουμε. Ἡ Ὁρθοδοξία δέν υπόσχεται ὅτι στέλνει τὸν ἄνθρωπο σὲ κάποιο παράδεισο ἢ σὲ κάποια κόλαση, ἀλλὰ ἔχει τὴ δύναμη, ὅπως φαίνεται στὰ ἄφθαρτα καὶ θαυματουργικά λείψανα τῶν Ἁγίων τῆς (ἄφθαρσία = θέωση), νὰ προετοιμάσει τὸν ἄνθρωπο, ὥστε νὰ βλέπει αἰώνια τὴν Ἄκτιστη Χάρη καὶ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ὡς Παράδεισο καὶ ὄχι ὡς Κόλαση. ❖

Ἡμαρτία θανάσιμη εἶναι ἐκείνη γιὰ τὴν ὁποία ὁ ἄνθρωπος μένει ἀμετανόητος. Κανένας δέν εἶναι τόσο ἀγαθός καὶ σπλαγχνικός ὅσο ὁ Θεός. Τὸν ἀμετανόητο ὅμως οὔτε Αὐτός τὸν συγχωρεῖ. ❖

Ἀββᾶς Μάρκος ὁ Ἀσκητής

ΝΕΟ ΒΙΒΛΙΟ

Γώρα βιώνει στην καρδιά του τόν ίδιο προβληματισμό, τό ίδιο παράπονο. Γιατί σιωπά; Γιατί σιώπησε μπροστά στά μαρτύρια τών άγιων Του; Γιατί δέν άπαντᾶ στην προσευχή τών παιδιών για νά μήν πάρει τή μάνα τους; Γιατί άνέχεται τή βία στους πολέμους μέ τόσο αίμα νά κυλᾶ, τόση προσφυγιά ν' άρχίζει, τόση καταστροφή νά έπιτελείται; Γιατί δέν έπεμβαίνει νά προφυλάξει τίς άνυπεράσπιστες κόρες πού βιάζονται; Γιατί; Γιατί; Πόσα «γιατί» θά μπορούσε νά πει ό κόσμος; ❖

ΕΝ ΚΑΤΑΝΥΖΕΙ

Μητροπολίτη Προικονήσου Ίωσήφ

Τ

ούς ήττημένους νά σέβεσαι!

Οί νικητές γεύονται

ὄλη τῆς ἐπευφημίας τή χαρά.

Τούς μικρούς νά μεγαλύνεις!

Οί μεγάλοι μεθοῦν

μέ τό ὕψος τοῦ δοξαρίου τους.

Τούς ἀποτυχημένους νά εὐλαβεῖσαι!

Οί ἐπιτυχημένοι ζοῦν σέ πλήθουσα

ἀγαλλίαση καί εὐφροσύνη.

Τούς ἀμαρτωλούς νά στηρίζεις!

Οί δίκαιοι ἔχουν πολλούς

καί ἰσχυρούς προστάτες.

